

Sygn. akt: III AUa 264/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Maria Padarewska - Hajn

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r. w Łodzi

sprawy **J. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o świadczenie przedemerytalne,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt: VIII U 5994/13,

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz J. W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.**

III AUa 264/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 11 września 2013 roku oraz z 8 października 2013 roku, w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej J. W. prawo do świadczenia przedemerytalnego od 27 sierpnia 2013 roku i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz ubezpieczonej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił w rozpoznawanej sprawie: J. W. urodziła się w dniu (...). W dniu 2 sierpnia 2012 roku J. W. zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej i następnie zarejestrowała się jako bezrobotna. Decyzją Starosty (...) Wschodniego przyznano jej prawo do zasiłku dla bezrobotnych od 2 sierpnia 2012 roku na okres jednego roku. W okresie od dnia 14 sierpnia 2012 roku do dnia 23 lutego 2013 roku wnioskodawczyni była zatrudniona w wymiarze ¼ etatu w Hurtowi (...) S. M. w K.. Umowa rozwiązała się za wypowiedzeniem pracodawcy z powodu likwidacji stanowiska pracy. Decyzją Starosty z 14 sierpnia 2012 pozbawiono wnioskodawczynię statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku. Po zakończeniu zatrudnienia od dnia 25 lutego 2013 roku ponownie podjęto dla wnioskodawczyni wypłatę zasiłku dla bezrobotnych. Sześciomiesięczny okres wypłaty tego zasiłku upłynął 24 sierpnia 2013 roku. W dniu

26 sierpnia 2013 roku J. W. złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubiegając się o to świadczenie udowodniła łącznie 33 lata 10 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 27 lat 8 miesięcy i 14 dni okresów składkowych.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji uznał, że wnioskodawczyni spełnia warunki do przyznania jej świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych począwszy od następnego dnia od złożenia wniosku o to świadczenie. Sąd Okręgowy odwołał się również do treści art. 2 ust. 2 tej ustawy oraz do art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Sąd ten nie podzielił stanowiska organu rentowego, że w sprawie ma zastosowanie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, a ostatnim okresem ubezpieczenia uprawniającym do świadczenia był okres prowadzenia pozarolniczej działalności wnioskodawczyni. Nie podzielił też poglądu organu, że okres pracy od 14 sierpnia 2012 roku do 23 lutego 2013 roku podlegał wliczeniu do okresu pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku dla bezrobotnych.

Apelacja organu rentowego zarzuciła skarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Powołując się na ten zarzut organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Z treści uzasadnienia apelacji wynika, że w ocenie organu rentowego ubezpieczona mogła się ubiegać o prawo do świadczenia emerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w związku z zaprzestaniem prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, to jednak nie nabyła prawa do tego świadczenia, gdyż nie spełnia warunków tam określonych. Natomiast okres zatrudnienia wnioskodawczyni przypadający po zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej winien być wliczony do okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych stosownie do treści art. 2 ust. 5 ustawy.

Ubezpieczona wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył co następuje: apelacja jest bezzasadna. Sąd pierwszej instancji nie naruszył art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 170 – j.t.,ze zm.), gdyż tego przepisu nie stosował. Podstawę rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji stanowił bowiem art. 2 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, zgodnie z którym prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że ostatnim okresem ubezpieczenia wnioskodawczyni poprzedzającym wniosek o przyznanie świadczenia był okres pracy od 14 sierpnia 2012 roku do 23 lutego 2013 roku, a zatem trwający powyżej 6 miesięcy. Rozwiązanie tego stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu ustawy wskazanej w cytowanym przepisie. Podkreślić przy tym wypada, że okoliczność ta, jak i pozostałe ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji nie są kwestionowane przez organ rentowy. Sąd Apelacyjny w Łodzi, w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę, traktuje te ustalenia jako własne.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadza się wyłącznie do zagadnień natury prawnej, aczkolwiek stan faktyczny poczyniony przez sąd pierwszej instancji wymaga uzupełnienia, ze względu na pozostałe warunki, od których prawo do świadczenia zależy, a mianowicie wskazane w art. 2 ust. 3 ustawy. W myśl ustępu 3 art. 2 ustawy (w brzmieniu tego przepisu obowiązującego w dacie wydania skarżonych decyzji) świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2)w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3)złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (w brzmieniu tego przepisu obowiązującego w dacie wydania skarżonej decyzji).

W świetle przytoczonej regulacji należało ustalić zatem nie tylko, czy wnioskodawczyni pobierała zasiłek dla bezrobotnych przez co najmniej 6 miesięcy, ale także czy w tym czasie nie odmówiła podjęcia zatrudnienia. Otóż w sprawie ubezpieczona przed złożeniem wniosku o przyznanie jej świadczenia przedemerytalnego przez 6 miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych i w tym czasie nie odmówiła propozycji pracy. Wniosek o przyznanie świadczenia złożyła w ciągu 30 dni od daty wystawienia stosownego zaświadczenia z urzędu pracy, mając nadal status osoby bezrobotnej uprawnionej do zasiłku dla bezrobotnych (zaświadczenie z PUP z 26 sierpnia 2013 roku k. 13 akt ZUS, zaświadczenie z PUP z 15 października 2013 r. k. 5 akt sprawy). Dlatego też ubezpieczona w przedmiotowej sprawie nabyła prawo do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, gdyż spełniła wszystkie przesłanki określone w tym przepisie (wiek, staż pracy, sposób rozwiązania ostatniego stosunku zatrudnienia trwającego co najmniej 6 miesięcy), a także te wymienione w art. 2 ust. 3 ustawy. Okoliczność, że przed podjęciem ostatniego zatrudnienia ubezpieczona prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą, po zakończeniu której miała status osoby bezrobotnej, pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, gdyż ubezpieczona nie ubiegała się o świadczenie na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 3 powoływanej ustawy. Ustawa o świadczeniach przedemerytalnych w art. 2 ust. 2 w punktach od 1 do 6 przewiduje różne, odrębne od siebie, przypadki uprawniające osoby bezrobotne do świadczenia przedemerytalnego, zależne między innymi od: wieku (daty urodzenia bezrobotnego), długości stażu uprawniającego do emerytury, trybu w jakim ustał ostatni okres pracy. Każdy z tych przypadków należy rozpatrywać odrębnie. Nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona nie nabyła prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 3 ustawy, gdyż mimo legitymowania się ponad 20-letnim stażem uprawniającym do tego świadczenia na podstawie tego przepisu nie osiągnęła wymaganego tam wieku i nie musiała doprowadzać do upadłości prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, co sugeruje organ rentowy, w celu skutecznego ubiegania się o świadczenie. Ubezpieczona ze względu na osiągnięty wiek 55 lat i legitymowanie się ponad 30-letnim okresem uprawniającym do emerytury na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z FUS, po wykazaniu, że jej ostatni stosunek pracy trwający co najmniej 6 miesięcy (wymiar zatrudnienia nie ma tutaj znaczenia) ustał z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) i po spełnieniu warunków z art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych mogła skutecznie ubiegać się o to świadczenie na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2 tej ustawy. Wobec samodzielnego spełnienia przez ubezpieczoną warunków do świadczenia na podstawie powoływanej art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie ma powodów do stosowania wobec niej przepisu art. 2 ust. 5 pkt 2 tej ustawy, w myśl którego do okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych wymienionym w ustępie 3 art. 2 ustawy wlicza się okresy zatrudnienia, traktując je jako okresy pobierania zasiłku. Regulacja zawarta w art. 2 ust. 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych ma zastosowanie tylko do tych bezrobotnych, którzy nabyli prawo do zasiłku dla bezrobotnych przy pierwszej rejestracji we właściwym urzędzie pracy i w dniu tej rejestracji spełniali już przesłanki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego określone w którymkolwiek z punktów art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, przy czym wniosek o przyznanie prawa do świadczenia mogli złożyć dopiero po spełnieniu warunków z ustępu 3 art. 2 ustawy. W takich przypadkach okresy podjęcia jakiegokolwiek zatrudnienia w czasie pobierania zasiłku dla bezrobotnych traktowane są przy ustalaniu warunków z art. 2 ust. 3 ustawy jako okresy pobierania zasiłków. Innymi słowy w tych sytuacjach przy ustalaniu warunków z art. 2 ust. 3 ustawy zlicza się okresy pobierania zasiłków dla bezrobotnych przypadających przed podjęciem zatrudnienia, okresy zatrudnienia oraz okresy pobierania zasiłków po ustaniu zatrudnienia, co oznacza, że osoba bezrobotna podejmująca zatrudnienie w okresach zasiłkowych po ustaniu zatrudnienia nie musi wyczekać kolejnych 6 miesięcy dla skutecznego złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne. Natomiast w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy, co zostało

już wykazane wyżej, nie było potrzeby sięgania do art. 2 ust. 5 ustawy, gdyż dopiero po ustaniu spornego zatrudnienia i dopiero po upływie okresów, o których mowa w art. 2 ust. 3 ustawy liczonych od ustania tego zatrudnienia ubezpieczona mogła skutecznie ubiegać się o świadczenie przedemerytalne określone w art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy. Ubezpieczona spełniła te warunki, a zatem wyrok sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, a apelacja organu rentowego, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania za drugą instancję Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.